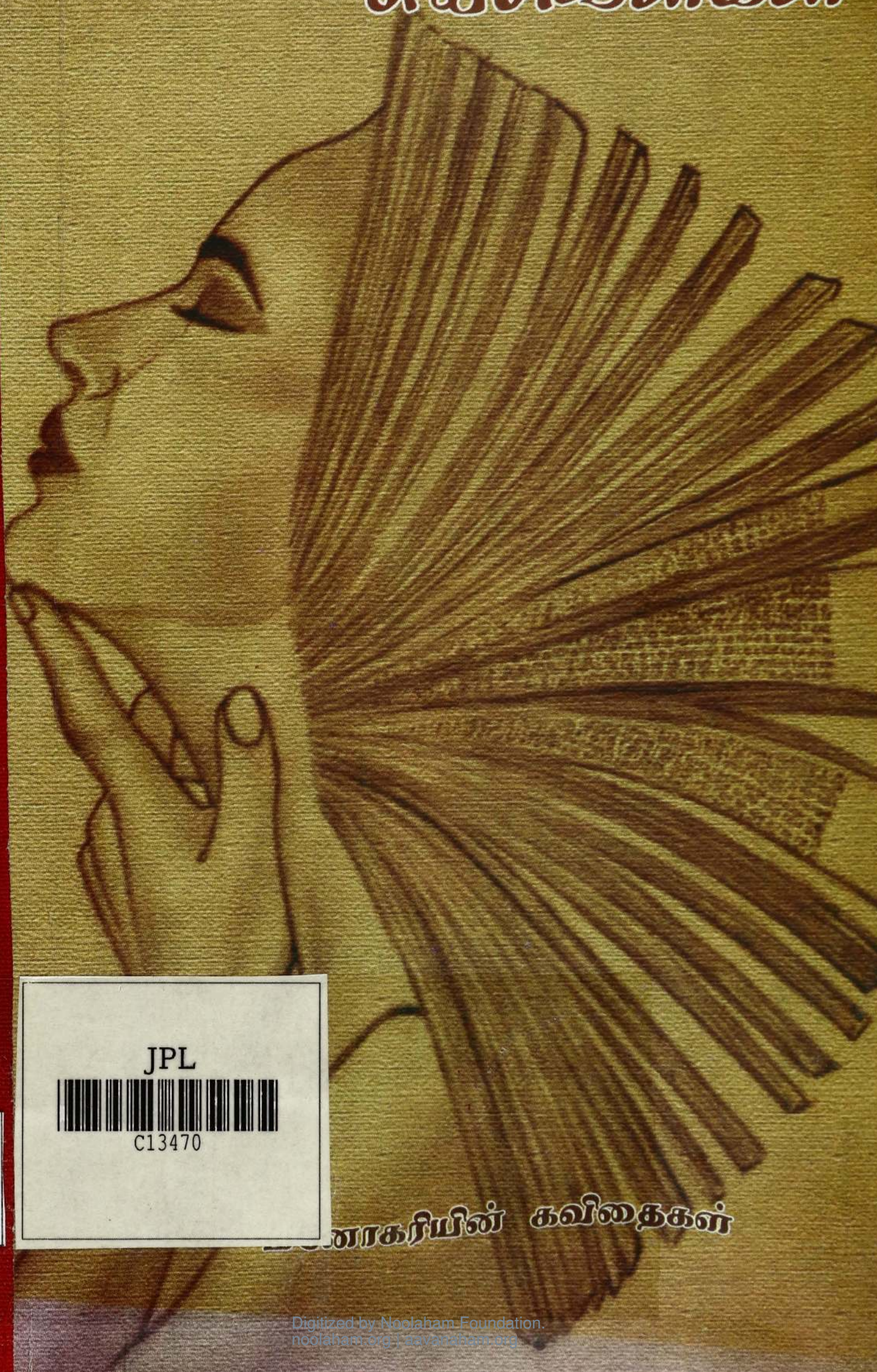

சுயலிவளிகள்

JPL

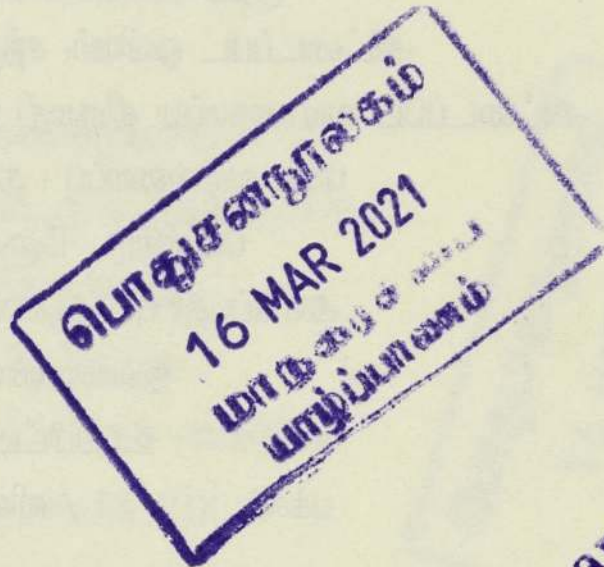

C13470

சுனாகரியின் கவிதைகள்

13470 C

Public Library
Jaffna

சுயவெளிகள்

மனோகறி

வெளியீடு

2
மீள்கை

281810

281810 CC

2
894.8111

சுயவெளிகள்

(கவிதைத் தொகுதி)

ஆசிரியர் : செல்வமனோகரி

உரிமை : ஆசிரியருக்கு

முதற்பதிப்பு : மார்ச்சு 2020

அட்டைப்பட ஓவியம்: சந்தியா சிவானந்தன்

அட்டைப்பட வடிவமைப்பு: திருமதி செல்வமனோகரி சிவானந்தன்

பக்க வடிவமைப்பு : தானா விஷ்ணு

வெளியீடு : மீளுகை 2

அச்சுப்பதிப்பு : ஆகாயம் பதிப்பகம்

இமையாணன்,

உடுப்பிட்டி.

பக்கம்: xiv+81 / விலை: 300.00

SUYAVELIKAL

(poem)

Author : Chelvamanoharry

Copy Right : Author

First Edition : December 2020

Cover Art: Santhya Sivananthan

Cover Design: Mrs Chelvamanoharry Sivananthan

Page Design : Thana Vishnu

Publisher: Meelukai 2

Printing : Aakayam Pathippakam

Imayanan,

Uduppidy

Price : 300.00 / Pages:xiv+81

ISBN: 978-624-97477-0-8

எழுத்தறிவித்து,
சின்னஞ்சிறுகதைகள் கூறி
என் கற்பனைக்கு வித்திட்ட
எங்கள் பேர்த்தியார்
திருமதி.பூரணம் கந்தையா
அவர்களிற்கும்,

என் பாடும் வல்லமைக்கும்,
ஓவியத் திறமைக்கும், நூலறிவிற்கும் கூட
மூல வித்தாயிருந்து
எமக்கு உயிரூட்டி
நாம் வளரத் தண்ணீரும் ஊற்றிய
எமது தாயார்
திருமதி உமாதேவி திருச்செல்வம்
அவர்களிற்கும்,

இன்னும், என் நேர்மையையும், உண்மையையும்,
விசுவாசத்தினையும் சந்தேகித்து, என் உணர்வுகளைக்
காயப்படுத்திக் குளிர்காய்ந்துகொண்டு...
என்னை மீண்டும் மீண்டும் கவிதை எழுதத் தூண்டிக்
கொண்டிருப்பவர்களுக்கும்

இந்நூல்

சமர்ப்பணம்

உள்ளடக்கம்

அணிந்துரை	vii
என்னிடமிருந்து...	xi
காட்டாறு	01
நரைநதி	03
கரைகளுடன் நதி	05
நதிகள் பின்னோக்கிப்பாய்வதில்லை	06
சுயவெளிகள்	08
ஏவாள்களும் (ஏ)மாற்றங்களும்	10
தெளிவு	12
பிரத்தியட்சங்கள்	15
கிரிசாம்பாள்	17
வேற்றாள்!	18
சிதிலங்கள்	19
கூழாங்கற்கள் 1	21
கூழாங்கற்கள் 2	23
அஸ்பென்கள்	24
வரையறைகள்	28
தகரும் நியதிகள்	29
சிலுவை	30
குறுக்கம்	32
பிரிய சினேகிதிக்கு !	34
அந்நியங்கள்!	36
ஆன்ம தவங்கள்	39
சேணங்களுடன் நதி	41
மலை(ழை)யின் கண்ணீர்	50
உவகை மிக்கேன்	51
விருது	52

உறைதல்கள்	54
பிரிவு சொல்லி	55
அழைப்பு!	57
அன்னை சாரதாதேவி	60
அத்வானத்திலோர் தவம்	62
பிரிய தேவதை	64
அஞ்ஞாதவாசம்	66
உழைப்பை ஒழிப்போம்	68
கொரோனா (COVID 19)	72
வெறுமை	76
துளசிச் செடி	77
ஆண்குயில் (SPB)	79

அணிந்துரை

“சுயவெளிகள்” மனோகரியின் இரண்டாவது கவிதைத் தொகுதி. முதற் தொகுதியான “மழுங்கடிக்கப்பட்ட அடையாளங்களும்.” வந்த பொழுதே “இது வித்தியாசமான படைப்பு” என்ற மனப்பதிவு எனக்கு ஏற்பட்டது. பெண்ணியம் சார்ந்த கவிதைகள் என்ற வகைமைக்குள் இவற்றை அடக்குவது எளிதாயினும், அங்ஙனம் செய்வது மிகை எளிமைப்படுத்தலாக முடியும். ஏனெனில் அந்த வரையறைக்குள் அகப்படாத கவிதைகளும் இத்தொகுதியில் உள்ளன. ஒரு ஆத்மவிசாரம் இச்சிறுகவிதைகளுடனே இழையோடுவதனை வாசகன் கண்டு கொள்வான். ஆங்கிலக் கவிதை மரபில் ஒரு திருப்பத்தினை ஏற்படுத்திய Wordsworth (1770 1850), Lucy என்ற பெண்ணைப்பற்றி ஏழுட்டுக் கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். இளமையிலேயே நேர்ந்த அவள் இறப்பு தன் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினை அக்கவிதைகள் பேசும். Lucy Poems பற்றி ஆராய இஃது இடமன்றாயினும், அவை பற்றி ஒரு வாசகன் சொன்ன குறிப்பைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன். “இளம் வயதில் இக்கவிதைகளைப் படித்த போதெல்லாம் என்னுள் ஒரு தனிமையுணர்வு ஏற்படுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை”. மனோகரியின் கவிதைகளை வாசிக்கும் போதும் என் உள்ளத்தில் ஏற்படுவது அத்தகைய உணர்வே. “தனித்து அலையும் சிறுபுள்”ளின் தவிப்பு இத்தொகுதி எனலாமோ?. நூல் முழுதும் வியாபித்து நிற்பது நதியின் பயணம் என்ற படிமமே. “காட்டாறு”, “நரைநதி”, “கரைகளுடன் நதி”, “அஞ்ஞாதவாசம்” என்றெல்லாம் பரந்து, நதிகள் பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை என்று பிரகடனமும் செய்கிறது மனோகரியின் இக் கவிதைத்தொகுதி.

“சேணங்களுடன் நதி” என்ற நெடுங்கவிதை எவ்வாறு சமயங்கள், நீதி நூல்கள், புராணங்கள், காவியங்கள் அனைத்தும் காலங்காலமாக, ஆண் மேலாண்மையை உறுதிசெய்து, பெண்ணை ஒடுக்கி. அடிமைப்படுத்தி வந்துள்ளன என்பதனை உரத்துச் சொல்கின்றது. இது ஏனைய பெண்ணியவாதிகள் சொல்வதுதான். எங்கே மனோகரி வேறுபடுகிறாரென்றால், முந்திய தலைமுறையைச் சேர்ந்த அம்மாவுக்கென்று ஒரு பெண்ணியமுண்டு என்று நிறுவுவதன் மூலமே ஆகும்.

“ஆண்கள் செய்த
அச்சுக்குள்
திமிறித்திமிறிப்
பொருந்திப் போன
தன்னைத் தொலைத்தே
போன பெண்
அம்மா!”
“பொருந்த முடியாமலும்...
விட்டுப் போகாமலும்...
உள்ளத்தின் கூனல்களை
நிமிர்த்தும் வழியற்றும்
இல்லா(ள்)நதியாய்...
எதுவும் “இல்லா”
“இல்லத்து அரசி”யாய்...”

வாழ்ந்து தீர்த்ததுதான் அம்மாவின் பெண்ணியம். அவரை விடுதலையை அவாவும் இக்காலப் பெண் மதிப்பீடு செய்யலாம் குறைகூற முடியாது.

மனோகரியின் கவிதைகளில் கிறிஸ்துவ சமயப் படிமங்கள் விரவி வருவதனை அவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுதியிலேயே கவனித்தேன். கவிஞர் கற்ற திருக்குடும்பக் கன்னியர்மடம் மகாவித்தி யாலய சூழல் கிறிஸ்துவ சமய அனுஷ்டானங்களின் பரிச்சயம் ஏற்படக் காரணம் போலும்!

உலகத்தின் பாவங்களை சிலுவையாக சுமந்த இயேசு பெருமான் “மீட்பர்” எனக் கொண்டாடப்படுகின்றார். இயேசுவை ஏற்றிய சிலுவைக்கு இருபுறமும் இரு கள்வர் சிலுவையில் அறையப்பட்டமை ஒரு முரண்நகை. இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்னும் நீதிபரிபாலனம் நகைப்புக்கிடமாகத்தான் இருந்துள்ளது. சிலுவை செய்யப் பயன்பட்டது “அஸ்பென்” மரம் என்ற தகவலைத் தருகின்றது கவிதை. மஹாகவி

T.S.Eliot “The Journey of the Magi” என்ற கவிதையில் “தொடுவானத்தில் மூன்று மரங்கள்” என்று போகிற போக்கில் சொல்வதை வாசகன் கவனிக்காது விடலாம். ஆனால் ஒரு விமர்சகன் சுட்டிக் காட்டினான். தூரத்தே தெரியும் மூன்று மரங்கள் சிலுவைகள்! கீழ்த்திசை ஞானிகள் பாலன் இயேசுவைப் பார்க்க பெத்லஹேம் நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர். அதாவது பிறப்பைக்காண! Eliot ஆல் பின்னால் வர இருக்கின்ற இறப்பு சூசகமாகக் காட்டப்படுகின்றது. சிலுவை சுமத்தல் என்பது என்றோ நடந்த செய்தியல்ல. இன்றும் தொடர்வது என்கிறார் கவிஞர்.

“இந்த இதயத்திலும்
சிலுவை சுமப்புகள்...
பிறர் சிலுவைகள் சுமப்பதே
வாழ்வானபோதும்...
உனக்காய்ச் சுமக்க நான்
அதிகமாய்ப் பிரியப்படுகின்றேன்”.

எனக் கவிதை அடுத்த தளத்திற்கு நகர்கிறது.

கவிதை சமூக சீரழிவை, முரண்பாடுகளை, நிராசைகளைத் தான் சொல்லவேண்டும் என்பதில்லை. மேலே குறிப்பிட்ட T.S.Eliot அவநம்பிக்கை, விரக்தி கொண்ட கவிதைகளைத்தான் எழுதினார் என்ற விமர்சனம் வைக்கப்பட்டதுண்டு. இரண்டு உலகப் போர்களுக்குள் வாழ நேர்ந்ததால், மனித விழுமியங்கள் சரியக்கண்டதனால் அவர் எழுத்தில் விரக்தி மேலோங்கியிருக்கலாம். என்னதான் நேர்ந்தாலும் வாசகனுக்கு ஓர் ஒளிக்கீற்றைக் காட்ட வேண்டிய பொறுப்பு பேனா பிடிப்பவனுக்கு உண்டு. அத்தகைய சில கவிதைகளையேனும் மனோகரி எழுதியிருப்பது ஆறுதல் தருகின்றது. “பிரியதேவதை” என்பது அவற்றுள் ஒன்று. வாழ்வில் ஒரு பற்றுக் கோடாய், ஊக்கவிசையாய், அன்பின் ஊற்றாய் உள்ள ஒருத்தியை ஆராதிக்கிறது இக்கவிதை.

“Beauty is Truth, truth beauty that is all” என அழகைச் சத்தியமாகவே கண்டான் Keats. அழகின் உபாசகன் ஆகாத கவிஞன் யார்? இயற்கையில், தெய்வத்தில், குழந்தையில், பெண்ணில் - எங்கும் அழகு கொட்டிக் கிடக்கின்றது.

“காடு முழுதும் குறுலுராஜப் பூக்கள் கொட்டிக்கிடக்குது
யார் பொருட்படுத்துகின்றார்கள்!”

என்றான் சிங்களக்கவிஞன் பராக்கிரம கொடித்துவக்கு.

“இந்த மலைத் தொடரின்
பனியிலுறையும் மௌனமும்
முகில்களின் தழுவலும்
அருவியின் சலசலப்பும்தான்”

மனோகரிக்கு உவப்பானவை. ஒரு close up இல் அவர் காட்டும்
காட்சி.

“என்னை நிமிர்ந்து பார்க்கும்
அணிற்பிள்ளையின்
கண்களின் கனிவில் நான்
நெகிழ்ந்து போகின்றேன்” என்றும்,

“பாதையோரத்துப்புல்லுனியின்
சிலிர்ப்பில் பங்கு கொள்கின்றேன்”

என்றும் உருகும் மனோகரியின் கவிதை எம்மையும்
உருக்குகிறது. வாழ்க அவர் கவியுள்ளம்!

சோ.பத்மநாதன்

“ஏரகம்”

பொற்பதி வீதி,

கொக்குவில்.

என்மிடமிருந்து...

தொன்மங்களுடு நவீனத்துவ நதிகள் இன்னமும் பிரவகிக்கின்றன. “சுயவெளிகள்” எனது இரண்டாவது கவிதைத் தொகுப்பு. “மழுங் கடிக்கப்பட்ட அடையாளங்களும்” எனும் கவிதைத்தொகுப்பின் பின்னர் ஏழு வருடங்கள் கடந்து “சுயவெளிகள்” என்ற இக்கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவருகிறது. இவ்விரு தொகுதிகளிலும் எண்பதுகளின் பிற்பாதியி லிருந்து இன்றுவரை எழுதப்பட்ட கவிதைகள் காணக்கிடக்கின்றன. இத்தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகள் யாவும் அகத்தனிமையிலும், ஆன்மீக வெறுமையிலும், கூருணர்விலும் கிளர்ந்த மனதின் சஞ்சாரங்கள் மட்டுமே. மனதின் யாத்திரையை எவரும் வரையறைகளுக்கு உட்படுத்த முடியாது. இக்கவிதைகள், விழுமியம் சார் மனிதத்தினை அடையமுடியாத மனதின் வெளிப்பாடுகளே.

முதற் புத்தகவெளியீட்டின் பொழுது என்னுரை எழுதப்பட வில்லை. அஃது அவசியமற்றது என நான் கருதியமையே காரணம். இம்முறை அக்கவிதைகள் பற்றி விமர்சனகாரர் குறிப்பிட்ட “துயரம், அவநம்பிக்கை” என்ற பொதுத்தன்மைகள் நோக்கி என்னுரையை எழுதவேண்டிய கட்டாயத்திற்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளேன். என்னைச் சுற்றி என்ன உள்ளதோ, என்ன நடக்கிறதோ அவற்றைத் தான் நான் வெளிப்படுத்தமுடியும். மானுடநேயம் பேசாத, நம்பிக்கை தராத சமூகத்தினிலே அவநம்பிக்கையைத்தான் வெளிப்படுத்தமுடியும். எனினும் வாழ்வு பற்றிய எனது நம்பிக்கையும் எதிர்பார்ப்புகளும் இன்னமும் இறந்துபடவில்லை. எப்போதும் மகத்தான இலக்கியங்கள் துயரம் தோய்ந்தனவாகவே உள்ளன என்றால் அது மிகையாகாது.

கவிதைகள் முதலில் உணர்வுசார் நிலைகளிலிருந்தே உற்பத்தியாகின்றன. அதன் தொடர்ச்சியாகவே கணாக்களுக்குள் அவை பயணிக்கத் தொடங்கும். வெறும் வார்த்தை ஜாலங்களாய் அல்லாமல் உணர்வுநிலையில் நிற்பனவே உண்மையான கவிதைகள். உணர்வுகள் விமர்சனங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவை என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. நான் சாதாரண மனுஷி. நடைமுறை வாழ்க்கையிலுள்ள விடயங்களையே என்னால் முன்வைக்கவியலும். புரட்சி செய்யவேண்டிய சூழல் எனக்கில்லை. அப்படி ஒரு சூழல் ஏற்பட்டாலும் புரட்சி செய்யாமலே அதிலிருந்து என்னால் வெளிவரமுடியும். இங்கு பெண்ணியம் என்பது என்னவென்று தெரியாமலே சிலர் ரசக்குறைவான கவிதைகளை எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றனர். என்னிடம் பெண்ணியத்திற்கு எந்த வரைவிலக்கணமும் கிடையாது. அது அவசியமற்றதும் கூட. பொதுவாக ஒரு தனிமனிதன் அல்லது மனுஷி நிகழ்வுகளுக்குத் தாக்கமடைவதான வெளிப்பாடுகளே எனது கவிதைகளாகின்றன.

கவிதைகளை எண்பதுகளிலிருந்து எழுதிவந்தபோதும், அவற்றை நான் பிரசுரிக்கும் நோக்கத்துடன் எழுதியதில்லை. எனது அகத்தாக்கங்களை எழுத்தில் வடித்து என்னை - எனது உள்ளத்தை நானே ஆறுதற்படுத்திக்கொள்கின்றேன் (Counseling). கவிதை எனக்கோர் வடிகாலாகத்தானிருந்து வருகின்றது. நண்பர், கவிஞர் அஸ்வகோஷின் நட்பு எனது கவிதைகளைப் புடம்போடப் பேருதவியாக விருந்தது. சிறுவயதில் எனது தந்தையின் ஆங்கில இலக்கியப் புத்தகங்களிலுள்ள பைரன், கீட்ஸ், வோட்ஸ் வேர்த், ஷெல்லி போன்ற இன்னோரன்ன கவிஞர்களது கவிதைகளைப் புரிந்தும் புரியாமலும் படித்துள்ளேன். எனக்கான என் கவிதை உலகை, பாரதியார் கவிதைகளுடன் அறிமுகப்படுத்தியவர் எனது தந்தையார் திரு.திருவிளங்கம் திருச்செல்வம் அவர்கள் தான். அவர் மும்மொழி வல்லுநர் சிறந்தவாசகர் சிறந்த இலக்கியகாரர் சிறந்த படைப்பிலக்கிய எழுத்துக்களுக்குச் சொந்தக்காரராக விளங்கியவர். அவரது புலமை அளவிடற்கரியது. மும்மொழி இலக்கியங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தவர். அவருக்கும் எனக்குமான உறவு தந்தை - மகள் என்பதற்கு அப்பால் ஆத்மார்த்தமானது அறிவுபூர்வமானது.

எனது குடும்ப உறுப்பினர் அனைவரும் நல்ல வாசகர்களே. எனது பெற்றோரைப் பார்த்தே நான் புத்தகத்தைக் கையிலெடுத்தேன். எனது தமக்கையாரான திருமதி.நி.திருமனோகரி, எனக்கு இளைய மூன்று சகோதரர்களில் மூத்தவரான தி.திருமனோகரன் கூட கவிதை, கட்டுரைகள் எழுதியவர்கள் தாம். ஆனால் அவர்கள் அதனைத் தொடரவில்லை. எனது கட்டுரை ஆசான் எனது தமக்கையார்தான். எனது

மாமனார் திரு.க.கைலைநாதன் அவர்கள் நூல்களை வாங்கித்தந்தும், நூலகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றும் என்னை ஊக்குவித்திருந்தார்.

எனது கவிதையை முதலில் பிரசுரித்து மகிழ்ந்தவர் எனது பள்ளிக்கால நண்பி ருஷ்யேந்திரமணியின் தமக்கையார் பேராசிரியர் திருமதி.ஞா.ராஜேந்திரமணி(விஞ்ஞானபீடம், யாழ் பல்கலைக்கழகம்) ஆவார். அவரும் கவிதைகள் எழுதுபவர். “நட்பு” பற்றிய எனது முதற்கவிதை (என்னிடம் அது கைவசமில்லை) “வீரகேசரியில்” 1984/1985 இல் (சரியாக ஞாபகமில்லை) பிரசுரமானது. அதன் பின்னர் நங்கை, கவிதை, சரிநிகர், ஜீவநதி, கலைமுகம், மறுபாதி இவற்றி லெல்லாம் எனது கவிதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன. அத்துடன் நங்கையில் தொடர்கட்டுரை ஒன்றும் (“பெண்குரல்” 1993/1994) எழுதியுள்ளேன். பள்ளிக்காலங்களில் சிறுகதைகளும் எழுதுவதுண்டு. ஆனாலும் “மனிதம் சொல்லவும்” மறைமுகமாய் எழுதவும் கவிதையே சிறந்த வழியாகவிருந்ததால் இருந்ததால் அதனை இன்றுவரை தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன். ஓவியம் வரைவதும் பாடுவதும் கூட என் பொழுதுபோக்குகளாக இருக்கின்றன. மேடைகளில் பாடியுமிருக்கின்றேன். அப்பாடல்கள் பாடுவதிலிருந்த விருப்பும், கவியரசர் கண்ணதாசன் போன்ற இன்னோரன்ன கவிஞர்களது பாடல்களது பாதிப்பும் கூட என்னை இத்துறையிலீடுபட வைத்திருக்கலாம். முன்னைய வெளியீட்டின் அட்டைப்படமும் என்னால் வரையப்பட்டது தான். இம்முறை எனது மகள் வரைய நான் அதனை கணனிமயப்படுத்தி வடிவமைத்துள்ளேன்.

எனது முதற் புத்தகத்தின் முன்னுரையை எழுதிய கவிஞர்.சோ.பத்மநாதன் அவர்கள் எனது இரு கவிதைகளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து தமது மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைத் தொகுப்பான “Sri Lankan Tamil Poetry” எனும் ஆங்கிலக்கவிதைப் புத்தகத்தில் இணைத்துள்ளார். அவையாவன 'The Rivers' Journey' & 'The Destitutes'.

மேலும் “தொன்மங்கள் குறித்த ஈழத்துத் தேர்ந்த கவிதைகளின் தொகுப்பிலும்” எனது கவிதைகள் இடம் பெற்றுள்ளதோடு, திருமதி.செல்வஅம்பிகை நந்தகுமரன் (சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை, யாழ் பல்கலைக்கழகம்) அவர்களும் எனது கவிதைத் தொகுப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு “மனோகரியின் கவிதைகளில் தொன்மம் எனும் உத்தி” எனும் ஆய்வினை மேற்கொண்டுள்ளார். மேலும் ஜீவநதியின் 100வது இதழில் (ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாளர்கள் சிறப்பிதழ்) “மழுங்கடிக்கப்பட்ட அடையாளங்களும் காலப் பெரு

வெளியின் கட்டுடைப்பு - செல்வமனோகரியின் கவிதைகளை முன்வைத்து“ என்ற தலைப்பில் திரு.சி.ரமேஷ் அவர்கள் கட்டுரை வரைந்துள்ளார். “மேலாண்மை” என்ற எனது கவிதையும் அம்மலரில் இடம்பெற்றுள்ளது.

கடந்தமுறை எனது கவிதை நூலை முன்னாள் கிழக்குமாகாண கல்விப்பணிப்பாளர் திரு.எம்.கே.எம்.மன்கூர் அவர்கள் பதிப்பித்து உதவியிருந்தார். அவருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகள். அதற்கு முன்னுரை எழுதியதோடல்லாமல், எனது கவிதை வெளியீட்டைத் தலைமை தாங்கி நடாத்திக் கொடுத்துதவிய கவிஞர் திரு.சோ.பத்மநாதன் அவர்களுக்கும், பிற்பக்க அட்டையை அலங்கரித்து உதவிய கவிஞர் அனார் அவர்களிற்கும் எனது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். இம்முறை எனது சகோதரன் திரு.தி.செல்வமனோகரன் (விரிவுரையாளர் சைவசித்தாந்தம், யாழ் பல்கலைக்கழகம்) அவர்கள் எனது நூலை திரு.த.விஷ்ணுவின் “ஆகாயம்” பதிப்பகம் மூலம் பதிப்பித்து, வெளியிட்டு உதவுகின்றார். கடந்தமுறையும் எனது நூலின் வெளியீட்டு விழாவினை நிகழ்த்தி உதவியவரும் அவரே. அவருக்கு எனது அறிமுகம் தேவையில்லை. அவரையிங்கு இலக்கியத்துறை சார்ந்த யாவரும் அறிவர். அவருக்கும், தானா விஷ்ணுவிற்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன். எனது நூலின் அட்டைப்படத்தினை வரைந்துதவிய என் கவிதைகளின் இரசிகை, எனது அன்புமகள் சந்தியா சிவானந்தனிற்கும் எனது பாராட்டுகளையும், நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

- செல்வமனோகரி

காட்டாறு

எவருமற்ற யாருமற்ற
கரைகளுடன்
காட்டாறின்
நகர்வுகள்.....!

மனசினுள் ஒலிக்கும்
இசைக்க மறந்தபாடல்
பருவம் தப்பிய
மழையாய்.

கலைந்துபோன
கன்னிமாடக் கனவுகளின்
கர்ப்பவாசம்...!

அடைகாப்புகள்
வெறும்
அநாவசியங்களாய்...
மனசின் விகசிப்புகள்
மௌனத்தில்
கட்டிப்போடப்பட்டவையாய்.

கனவில் வரும் குதிரைமுதுகில்
ஏறியமரமுடியாமல்
பறத்தலும் கூட்டிலடைதலும் அற்று
ஓவ்வொரு பொழுதும்

துரத்தும் சவுக்கின் நுனியாய்

அழுக்கு மூட்டைகள் தாண்டியும்
கவிதைகள் போலும்
மனிதர்கள் கடக்கையில்
மனம் ததும்பி
சுயநிந்தனைகளுடன்..

நகரமறுக்கும் மனசுடன்
கணங்களை நகரவொட்டாமல்
அடையாளமற்றுப் போகுது
தாய் நதியின் இடம்
ஒரு கட்டவிழ்ந்த காட்டாறாய்

தேவநதியின் பாதையில்
எந்த ஜீவநதியுமில்லை
“ததாஸ்து” சொல்லும்
யட்சணிகளுமில்லை!

வரப்புடைக்கின்ற
வளையாநதியிடம்
உங்களுக்காய்....
ஒருகனவுமில்லை!
கவிதையுமில்லை!

குறிப்பு: “யட்சணி” an angel “ததாஸ்து”, “அப்படியே ஆகுசு” sanskrit word

நரைநதி

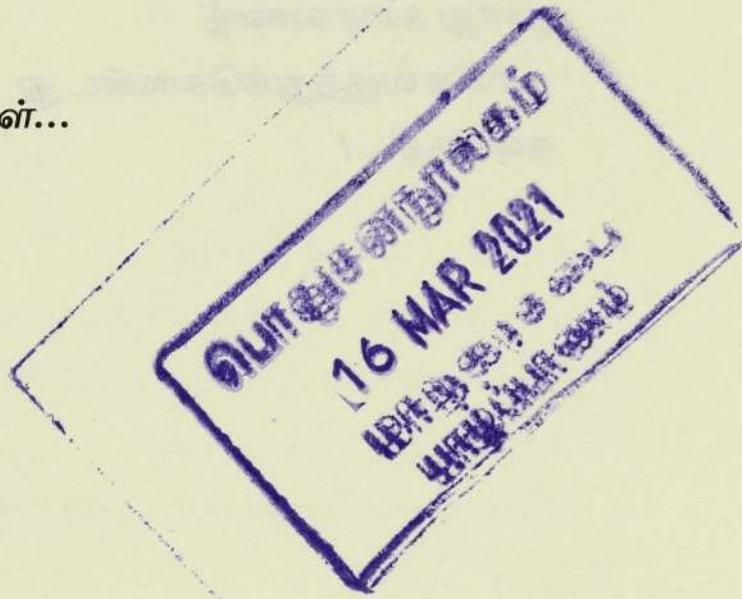
அற உணர்வுகளும்
குற்ற உணர்வுகளும்
வதைத்தல்கள்..
சிறுபிள்ளைத்தனப் பெருமிதங்கள்...

அகங்காரங்களின்
காயப்படுதல்களுடனும்...
கொடூரமிக்க
அந்நியமாதல்களுடனும் நதி...!

நீண்ட அடைகாப்பின் பின்
வெளிப்படுத்தப்பட்டவைகள்...
பின்னும் பிரவகித்தலற்று
ஓய்ந்து போயின!
மீதமின்றித் தீர்ந்து போயின!

வேர்களைத் தின்கின்ற விழுதுகளுடன்...
புறக்கணிக்கப்பட்ட தேவதையாய்...
சுயமழிந்த மொழிகளுடன்..
அடையாளமற்றுப் போனவைகள்...

வீடுகளிலிருந்து அந்நியப்பட்டன
நெருப்புநதிகள்!

வறண்டநதி கீதமிசைப்பதில்லை!
துவண்ட கால்கள்
பொங்கிப் பிரவகிப்பதுமில்லை!
இயல்பிலா முகமுடிகளுடன்
இறுகிப்போயின நதிகள்...

நினைவுகள் புதைந்த
ஒப்பனைகளற்ற
வாழ்க்கையில்..
தனது கரைகளைத்
தானே வகுத்துக்கொண்டது
நரைநதி...!

கரைகளுடன் நதி

வாழ்பவை நதியின்
கரைகள் மட்டும்தான்!
நதியின் வாழ்க்கை
இருகரைகளுக்குள்
கானல் மேகங்களுக்கிணையாய்

ஆன்மாவின்
இருண்மையின் பின்னரும்
நதியின் பிரவாகம்!
எதிர்கொள்ளல்களால்
களைத்தாலும்
காயம்பட்டாலும்
கரை தாண்டா நதி!

கரைகடந்தது
ஒரு
நேர்மையின் துயரம்!
இது கலையல்ல!
கவிதையுமல்ல
மனசின் வலி!

நீங்கள் உங்களுக்காகவும்..
நாம் நமக்காகவும்
மட்டுமே சிந்தித்தோம்
“நாம்”, “நமக்காக”
என்ற சிந்தனை எழுவேயில்லை!

நதிகள் பின்னோக்கிப்பாய்வதில்லை

சூர்யோதயமும்
சந்திரோதயமும் அற்ற
இராஜ்யத்தில்...
நதி!

சாத்தியமற்றுப்போன
விட்டு விடுதல்களுடன்...
கால்களைக் கட்டி வைக்கா நதியின்
கால்களினாலல்லாமல்
மனசினால் செல்லும் பயணங்கள்...

பேசும் மொழிகளில்
எழுதும் எழுத்துக்களில்
பாடும் குரலில்
வரையும் ஓவியங்களில்
உன்னதமான
மனித மனங்களின்
பயணம்...
மிதித்த
புல் நுணிகள் இன்றில்லை!
வேர்கள் மட்டும்
கால் கொண்டு தொடர்ந்தன

முகமேற்கா மனிதர்கள்
முகம் மாற்ற விழைந்தனர்
06 :: மனோகரி

உடையா நதியினை
உடைக்கவும் எத்தனித்தனர்

தன் சந்தோஷங்களை
மௌனத்திடம் அடகு வைத்த நதி
மனசையும்
உங்கள் கண்களில் படாத இடத்தில்
ஒளித்து வைத்தது!

உடைதலும், தோற்றலும்
அற்ற நதிகள்...
பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை!

சுயவெளிகள்

சொற்களின்
சோடனைகளிடையே....
சுயவெளியின்
கனத்த சொற்கள்
மௌனம் காக்கின்றன!

நசுக்கப்பட்டவர்களது நாபியினுள்
ஜனிக்கும்
மொழியூற்றுக்கள்...
வேற்று வெளிக்கால
அனுபவங்களாய்...

புல் மேயப் போன புத்தியுடன்
அறிவுறுத்தல்களாலான
வாழ்க்கையினை வாழ்பவர்க்கு
சுயவெளியின்
சொற்களின் ஆழம் புரியாது!

ஈரமற்று வறண்டு போன
நதியின் பிளவுபட்ட
சுயவெளிகள்...
வெறுமைப்பட்ட
சொல்நிலவெளிகளில்
தொலைத்த சொற்கள்
08 :: மனோகரி

ஏராளம்!

தொலைந்துபோன

சொற்களிடையே

கடந்தும்... நடந்தும்...

நதியின் இரைமீட்டல்கள்...!

ஏவாள்களும் (ஏ)மாற்றங்களும்

கழிந்த பொழுதுகளை
நரகமாக்கிய ஆதாம்!
எப்பொழுதும்..
ஆதாம்
ஏவாளுக்கு ஏமாற்றமளிப்பவனாய்...

தானுண்ட
எச்சிற் பழத்தை
உண்ண வற்புறுத்துபவனாய்...!
தன்னை மட்டும்
தொடர
நிர்ப்பந்திப்பவனாய்...!

நுகத்தடி பூட்டிய
எருது மாட்டு
வாழ்க்கையைத் தருபவனாய்...!
மாடுகளுக்கு மாட்டிய
மூக்கணாங் கயிற்றின்
பாதியினில்
ஏவாளைப் பிணைத்தவனாய்...!

தன் விலாவெலும்பிலிருந்து
அவள் தோன்றினாளென்ற

கதையினை நம்புபவனாய்!
ஏவாளின் தனித்தன்மையின்
அடையாளங்களை மறக்கடிக்கும்
குழப்பங்கள் தருபவனாய்...!

ஆனால்...

இப்போதெல்லாம்
ஏவாள்கள்
(ஏ)மாற்றங்கள் தருபவர்கள்...

எவையெல்லாம் அவளுக்குத்
தரப்பட்டனவோ
அவற்றை ஆதாமுக்கே
திருப்பித் தருபவள்

ஏவாள்கள் இப்போது
அனுமதி கேட்பவர்களல்லர்
அனுமதிப்பவர்கள்!

தெளிவு

வனத்தை நோக்கியோர்
பயணம்...!

சீதா
தேர்ச்சக்கரங்களிடையே
இதயம் நசுங்கிச்சாக
கொடும்பழி சுமந்து
பயணித்தாள்..!

சுந்தர காண்டம் தாண்டி...
சமுதாய அங்கீகாரத்திற்காய்
அக்கினிப்பரீட்சையும்
தாண்டிய சீதா...
அதே சமுதாயத்திற்காய்ச்
“இராமனை நிராகரிக்காச்
சீதை”
எவனோ சொன்ன
வார்த்தைக்காய்...
நிறைசூலியென்றும் பாரா

நிராகரிப்பின் வலிகளுடன்
“வனத்திற்குத்
துரத்திவிடப்பட்டாள்!”

அன்று நெஞ்சில் குத்தி..
12 :: மனோகரி

இன்று முதுகில் குத்தி...
வழிதெரியா வழக்காய்..
வலியாய்ப்போன வாழ்க்கையில்...
குற்றம் என்னவென்றறியாமலே
எங்கே போகிறோமென்று தெரியாமலே
தண்டிக்கப்பட்டாள்!

ஏழடி சேர்ந்து நடந்து
அக்கினியை வலம்வந்து கொடுத்த
உறுதிமொழி மறந்து
எவனுடைய நாக்கோ
அசைந்ததென்று - இராமன்
அவள் வாழ்க்கையை
தானே
“தனியாய்த்” தீர்மானித்தான்!

காதலனாய்...
இராவணன் வேண்டிக்கேட்ட
அங்கீகாரத்தினை
கணவனாய்... இவன்
தரவில்லை!

இப்போதும்
விசாரிக்காமலே
தீரப்பிற்கு அடிபணிய
நிர்ப்பந்தித்து விட்டான்!

வேர்விட்ட செடியினைப்
பிடுங்கியெறிந்தான்!
அவள் சுழற்சியின் அச்சை
முறித்துவிட்டான்!

நான் வாழ அருகதையில்லா
இடம் நீங்கி
நீயும் என்னுடன்
வந்திருக்க வேண்டும்!

இராவணன்
எதற்கும் நிர்ப்பந்தித்ததில்லை!
காதலுக்காய்...
காத்திருந்தவன்...
இராமனிடமிருந்து
பிரித்துச் சென்றது தவிர
எந்த துன்பமும் தராதவன்
அவளுக்காய்
உயிருட்பட
அனைத்தும் துறந்தவன்!

காதலும் கருணையுமுள்ளவன்
இங்கெவன்...?!

மனசு புதியபாதையில்...
லவ, குசஜனனம்
சீதையைத் தெளிவாக்கியது.

பூமித்தாய் அவளை
மீளவும்
தன்வயிற்றினுள்
வைத்தாள்!

பிரத்தியட்சங்கள்

அரண்மனைக் கதவுகள்
விரியத் திறக்க
ஒரு நள்ளிரவில்...
யசோதரா
தனித்து விடப்பட்டாள்...!?
தனியளாய்த் போனாள்...

சொல்லாமற் போன
சித்தார்த்தனில்லாமல்
இராகுலனுடன்
அனாதரவாய்...நின்றாள்...!

மாட மாளிகையும்
ஆடம்பரங்களுடன்...
அவளையும் கடந்துபோன
சித்தார்த்தனின்றி
எதுவுமற்றுப் போனாள்!

தானும் கடந்து போக
வகையற்றவளானாள்....

எல்லாம் துறந்து
சித்தார்த்தன் துறவியானான்...!
எல்லாவற்றுடனிருந்தும்

யசோதரா

துறவியாய் வாழ்தாள்...!

புத்தனிடம்

ஒரு கேள்வி

துறந்து போதலா...?

துறவியாய் வாழ்தலா...?

பூச்சற்ற நிதர்சனங்களில்...

பிரத்தியட்சங்களின்

பல்லிளிப்புகள்...?!

கிரிசாம்பாள்

அறச்சினங்களோ
ஆதங்கங்களோ
அற்றவளாய்...
கிரிசாம்பாள்!

வீட்டிற்குள்
இருந்து கொண்டிருக்கும்
கிரிசாம்பாள்களை
மாற்றுப்பார்வை கொண்டு
அடையாளம் காணா
மனிதர்கள்!

எதிர்கொள்ளவும்
ஏற்றுக் கொள்ளவும்
இயலாத
மனிதர்கள்!

எனினும்
கிரிசாம்பாள்கள்
பொறுமையினால்
அனைத்தையும்
தம் வசமாக்குகின்றனர்
உலகை
வென்று கொண்டிருக்கின்றனர்!

வேற்றாள்!

சிறகடித்தல்களின் முன்னால்
தேவையற்ற
அடையாளமொன்று
காணப்படுகின்றது!

இந்த
மனத்தடைகள் தாண்டி..
இருப்பியல்களை..
பாரதி சொன்னது போல்
“தூண்டு நூற்கணத்தோடு தனியனாய்...”
“தோழமை பிறிதின்றி...”

தன் மனப்பதிவுகளும்...
தானுமே
அடையாளங்களாய்...!
முகம் காட்டா
மனவெளிகளுடன்
வேற்று வாசல்களில்...
தனியொரு அடையாளமாய்...!?

சிதிலங்கள்

உடைக்கப்பட்ட வீட்டின்
சிதிலங்களுடன்
சிதைந்து..
சிதறிப்போனவை
உறவுகளும்
சில மனசுகளும் தாம் !

புதிய வீட்டில்
பிளவுபட்ட மனசுகள்
நடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

நதி
மூலை முடுக்கெல்லாம்
தன் உறவுகள் தேடி
அலைகின்றது!

சாத்விக நதி
இப்போதெல்லாம்
பிரளயமாய்
பெருக்கெடுத்து
தீயவை அனைத்தையும்
வாரிச்சென்று
மீதமுள்ளவற்றைச்

சரியாக்க முயல்கின்றது
 மீளவும் மீளவும்
 முயற்சிகளுடன்
 இன்னமும் நதியின்
 பயணம்...!

மனோகரி

கூழாங்கற்கள் |

கறுப்பாயும்...
பழுப்புநிறத்திலும்
வெண்மையாயும்...
சிறியனவாயும்
பெரியனவாயும்
கூழாங்கற்கள்...

தீரா நதி தீரத்தில்...
இணையாய்க் கூட வரமுடியால்
தேங்கிக் கிடக்கும்
மண்ணோடு மண்ணாய்
பச்சோந்திகளாய்
அழுந்திக் கிடக்கும்
கூழாங்கற்கள்...!

புடம் போட்டாலும்
மழுங்கிப்போவதன்றிக்
குணம் மாறாக்
கூழாங்கற்கள்...!
மொண்ணையாய்...
தனக்கெனவொரு
நிறைவுருவும்..
கூர்மையுமற்றனவாய்....

இடை நடுவில்
விடுபட்டுப் போகும்
கூழாங்கற்கள்...

அரிதாரமிட்டு அழகாய்...
மினுங்கும்
வண்ணங்களுடனும்
சில கூழாங்கற்கள்..

காலப்பாட்டையில்...
வாரி வழங்கவும்..
வாரி அணைக்கவும்
மனசின்றி...
சமரசம் காணாமலே...
நதியின் நகர்வுகள்...!

சட்டென்று விட்டுப்போன
நதியின் விளிம்பில்
கையறுந்த
மொச்சைக் கொட்டைகளாய்..
விழித்துக் கொண்டு
கூழாங்கற்கள்...!

கூழாங்கற்கள் 2

நதியின் கரைகளில்..

சுயமிழந்த

கூழாங்கற்கள்...!

மதிப்பிழந்து....

பெறுமதியற்ற

வெறும் வண்ணக்கற்களாய்ப்

புதைந்து போயின!

தரையில்

நதியின் பிடியில்...

அலைக்கழிக்கப்பட்டு

மண்முடி மங்கிப்போன

பொருளாய்...

நதி புடமிடுவதாய்

நிறம் மாற்றிச்

சிதைத்தது!

உரு மாற்றமும்

வண்ணமாற்றமுமாய்..

நதியின்

துரோகங்கள்...!

அஸ்பென்கள்

I. முதுமை

காலம் சுமக்கும்
ஞாபக வெளிகளில்
சிலுவை சுமக்கும் சில
அஸ்பென்கள்...

அமைதியும்
ஆன்மீகமும் மிக்க
நடுங்காத
அஸ்பென்!

அதன் நிழலில்
சுவாசக்காற்றின் கீழ்
வாழ்ந்தவர்கள் வளர்ந்தவர்களுடன்
நானும் சென்றிருந்தேன்
வயதான அந்த
அஸ்பென்னைத் தரிசிக்க

II. சிலுவை

இயேசுவைச்
சிலுவையிலறைய
மூன்று ஆணிகள்
போதுமானதாக இருந்தன!

நிழல் தருவாரின்றியும்
அழிவின்றிச் சந்ததி பெருக்கும்
அஸ்பென்தான்- இயேசுவைச்
சிலுவையிற் சுமந்ததும்!

வளையும்
அதன் இயல்பு
அவரது மரணத்தையும்
ஏற்றுக் கொண்டது!

சோடாமுடிவடிவ இலைகளும்
விரைவான வளர்ச்சியும்...
இயேசுபிரானின்
உடலில் விழுந்த
சவுக்கடித் தழும்புகளாய்...
வெண்மையான மரப்பட்டையில்
குறுக்கு மறுக்காய்க் கோடுகளுமாய்...

III. தப்பு

இயேசுவின் மரணத்திற்கு முன்னரே
இயேசுவைக் காட்டிக்கொடுத்த
“யூதாஸ் இஸ்காரியத்”
குற்றமுணர்ந்து தூக்கிற் தொங்கியதும்
இதே அஸ்பென்னில்தான்
அன்றிலிருந்து
நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறது
அஸ்பென்!
ஒரு தப்பைச் சுமந்த
பாவத்திற்காய்..

இயேசுவும் யூதாசும்

ஒரே மரத்தில்...!?

IV. சமாதி

கூர்ப்பும்..

பரிமாண விபத்துக்களுமாய்
தொடரும் வாழ்க்கையில்

எந்தக் காலத்திலோ
நதி தவழ்ந்த தடம்
வெறும் வெள்ளை
மணற்றடமாய்....!

உண்மைகளுடன் மட்டுமான
விசுவாசங்கள்
நேசங்கள்...
எதையும் விட்டுச்செல்லவில்லை!

தன் சமாதிக்காய்
ஆறடி நிலம் கேட்கிறது
தோப்பற்று வாழ்விரும்பும்
இந்தப் பழுத்த அஸ்பென்!

V. மனப்பேழை

நிறங்களற்றதும்
மங்கலாய்ப் போன துமான எனது
கறுப்பு வெள்ளை ஓவியங்களுடன்
என் மனப்பேழையில்

வாழ்வுசார் ஆசைகளுடனும்
ஆன்ம விசாரங்களுக்குமிடையிலான
இரண்டக நிலைகளுடனும்
நிழல் கொடுத்தும்

நிழலின்றிப் போனவையும்...
வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவையுமாய்
சில அஸ்பென்கள்

VI. மூன்று மரங்கள்

காலத்தைத் தவறவிட்டு
இரணப்பட்ட மனசுகளைக்
கூட்டிக்கொண்டு
முதியோரில்லத்தில்
வாழ்வதான பாவனைகளுடன்..
அழிந்து போன தடங்களை
இரை மீட்டபடி...
நடுங்குபவைகளும்
என்னுடன் வர விரும்பாதனவும்
என்னுடன் வாழ விரும்புவனவுமாய்ச்
சில அஸ்பென்கள்...

தப்பைச் சும்மந்ததால் நடுங்கிக்
கொண்டிருக்கும் அஸ்பென்கள்...!?

தூரத்தில் தெரியும் அந்த
“மூன்று மரங்கள்....”
அதில் எது
எனது அஸ்பென்(சிலுவை)!?

குறிப்பு:

“அஸ்பென்” - இயேசுவையும் இரு கள்வரையும் சிலுவையில்
அறையப்பயன்பட்ட மரம்.
“யூதாஸ் இஸ்காரியத்” முப்பது வெள்ளிப்பணத்திற்காய்
இயேசுபிரானைக் காட்டிக் கொடுத்த பன்னிரு சீடருள் ஒருவன்.
“மூன்று மரங்கள்” - மூன்று சிலுவைகள் - இயேசுகிறிஸ்துவும்
இரண்டு கள்வர்களும் அறையப்பட்ட சிலுவைகள்.

வரையறைகள்

வரம் கேட்டு வராத நதி
வரமாக வந்த நதி
கங்கை
காட்டாறல்ல!

அந்த அறையில்
அவர்கள்
பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்
இறைவர்களின்
திருநாமங்களை

இலயிக்க மறந்து நான்
இயங்கிக் கொண்டிருந்தேன்

நீ மட்டும் என்னயலில்
கண்முடி தியானத்தில்
ஆழ்ந்திருந்தாய்
நெடுநேரம்...
கவனத்தை ஈர்த்தபடி...

எனினுமுன்னுடன்
ஒரு வார்த்தைதானும்
பேச நான் பிரியப்படவில்லை!
ஏனெனில்
உறவுகளின் இனிமைகள்
எப்போதும்
வரையறைக்குட்பட்டுத்தான்!

28 :: மனோகரி

தகரும் நியதிகள்

நிமிர்ந்து பார்த்ததில்லை!
நிழலையும் அறிவேன்!
தொடர்ந்து வருவதும்
கால்களல்ல
மனசு மட்டும் தான்!

அந்தக் கால்களுக்கு
வலுக் கொடுக்கவும்
கண்களுக்கு
பதில் சொல்லவும்
பிரியமில்லை!

வைகை
உவர்க்கடலில் கலப்பதில்லை!
பயிர்க்குயிர் கொடுப்பதன்றி
எந்தக் கடலை(மை)யும்
அது அறியாது!

எனினும்
எந்த இயற்கை நியதிக்கும்
இவள் எதிரியில்லை!
ஆனால் அந்த
இயற்கையின் தத்துவம்
இவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை!

சிலுவை

சின்ன இதயத்தின்
சிலுவை சுமப்புக்கள்

மனித குமாரனின்
இறுதி நேர யாசிப்பாய்...
நெஞ்சில் கனக்கும்
நினைவுகள்...!

பாவத்தின் சம்பளம்
மரணம் மட்டுமல்ல
சிலுவை சுமக்கும்
வாழ்வும்தான்!

உனக்குள்
உலகின் ஸ்தம்பிதம்!
ஆழ்மனதில்
அனலில் குளிக்கும் ஆரவாரங்கள்

சுயம்புவான துயர்களிடையே
சுயத்துவம் தொலைத்து...
ஆன்மாவின்
இருட்டடிப்பே நிரந்தரமாய்...
வடிகாலின்றி...

படிமங்கள் சிதறிப்போய்...

இந்த இதயத்திலும்
சிலுவை சுமப்புக்கள்...
பிறர் சிலுவைகள் சுமப்பதே
வாழ்வானபோதும்...
உனக்காய்ச் சுமக்க நான்
அதிகமாய்ப் பிரியப்படுகின்றேன்.

குறுக்கம்

இந்த மலைத் தொடரின்
பனியிலுறையும் மௌனமும்
முகில்களின் தழுவலும்
அருவியின் சலசலப்பும்தான்
எனக்கு சினேகமானவை!

கையில் பிடித்த
இந்த
வண்ணத்துப் பூச்சியைத்தானும்
பிரிய மனமில்லை!

என்னை நிமிர்ந்து பார்க்கும்
அணிற் பிள்ளையின்
கண்களின் கனிவில் நான்
நெகிழ்ந்து போகின்றேன்

பாதையோரத்துப் புல்நுனியின்
சிலிர்ப்பில்
பங்கு கொள்கின்றேன்

இவைகளில்

ஒன்றைத்தானும் பிரிய நான்

துணியவில்லை!

மனிதர்களைப் பிரியமட்டும்

இக்கணமே

சித்தமாயிருக்கின்றேன்.

பிரிய சினேகிதிக்கு!

புலம் பெயர்தல்கள்
எத்தனை தூரமானாலும்...
புலம் பெயர்தல்கள்
எந்த இதயத்திலானாலும்...
பழைய தொடர்தல்கள்...
மனதினின்றும்
பெயர்ந்து போனாலும்...
ம(ை)றந்து போவதில்லை!

எனக்குள் வலித்தது
ஏதோ அதிர்ந்தது
இந்த பூமியில்
கால் பதித்த வேளையில்...
நீ இல்லையென்ற சேதி...!?

மனதின் மூலத்தைக்
கருவறுத்த உணர்வு..
நீ இல்லாது
தனிமைகள்.....!

ஆளுமைகள் தேடித்தந்த
அந்நியத்தின் பரிசு இது
அந்திமம் வரை...
மறுபடியும்

சோகங்கள் எனக்கு

சுகங்களாய்...

ஈயப்படுகின்றன

மனதினுள் நோயுற்று பலங்குன்றி

நடைப்பிணமாய்...

எந்த நிகழ்வும்

பகிர்ந்துகொள்ள யாருமின்றி.

அலைந்தபோது...

என் மனதை நீ தொட்டு

நலம் விசாரித்த அன்றுதான்

புரிந்தது

இது புதிய குரல் என்று

என் எழுத்துக்களின் யாசிப்பு

இனி

நீயாகத்தான் இருக்க முடியும்.

அந்நியங்கள்!

இந்த பிரபஞ்சத்தின்
ஓவ்வொரு அணுத்துகளையும்
நேசித்தேன்!

ஆனால்.
திருத்தமானவற்றையே
அதிகம் நேசித்ததால்
உறவுகள் விலகிப் போயின

மனிதர்கள் அந்நியப்பட்டு.
அந்நியப்படுத்தி...
என்னைப்பிரதிபலிக்க
எண்ணும் முகங்களில்
என் முகம் தெரியவே இல்லை!

யூகங்கள்
வெறும் போர் வியூகங்கள்
என்பதுணராமலே
போர்ப்பறை கேட்டபோது..
அதிர்ந்து
அழுவதற்கு மனசில்லாமல்

நதிகளின் வேகம்
அவர்களை அச்சப்படுத்திற்று

விலகிச் சென்றார்கள்
அச்சத்தில்
உலர்ந்து போனவைகளை
அது தினமும் அரவணைத்தது
ஆனால் ஒரு துளி நீர்
அதற்கு ஈயப்படவில்லை!

விண் வெளியில்
குதிக்கும் நினைவுகளால்
நிலம் நனைத்தாலும் இன்னமும்
நிலத்தில் தரிக்கமுடியவில்லை!

மந்தையில் ஓர் ஆடாயன்றி
அது மனசிற்குள் பேசும் பேச்சு!

உலகின் கண்கள் மூடிக்கொண்டன
மூடி இருந்தவற்றை
நான்
முழுவதாய் வெறுத்தேன்

வாழ்ந்து முடித்து விட்டேன்
இனி ஒரு வாழ்க்கையை வாழமுடியாது
ஒரு நூற்றாண்டு வாழ்ந்து முடித்ததான
பிரமை

என்னைக் கவிதையாய்..
குழந்தையாய்
போகூழிக்கும் நண்பி!
நான் முகம் புதைத்தமூவதும் என் மடியில்தான்
என் கண்ணீர் துடைப்பதும் எனது கரங்கள் தான்
எனினும் நீமட்டும்
எனக்கன்னையாய் வருடும் சொற்களை

அளிப்பதாய் உணர்கிறேன்

இப்போதும் முடிவிடம் தெரியாமல்
தயங்கி நடக்கும் நதியாய்
மந்தமாய் மிக மந்தமாய்
பயணிக்கிறேன்.

அதீதங்கள் என்றும்
அந்நியத்தில் தான்!

ஆன்ம தவங்கள்

காத்திருப்புகள் வீணாகவில்லை
உன் தரிசனத்தினால்
ஆன்ம தவங்கள் மெருகேறின
உன் ஆகர்ஷிப்புகளினால்
நம்
வார்த்தைகளும் எண்ணங்களும்
கைகோர்த்துக் கொண்டன

என்
தேடல்கள் எனக்கோர்
வேண்டும் வரம் தரும்
தேவதையைத் தந்தன

எல்லாவற்றிலும்
தரிசாய்ப் போன மனம்
இன்று உன்னை மட்டும்
பூக்க அனுமதித்து விட்டதே!

என் ஆர்வங்கள் எல்லாம்
அணைகின்ற வேளையில்
உன் பிரசன்னம்
என்னை விழிக்கச் சொன்னது

என் முனைகள்

மழுங்கடிக்கப்பட்ட வேளையில்

உன் சகவாசம்

அவற்றைக் கூர் தீட்டியது

என்

இதயத்தின் ஓலங்கள்

உன் புன்னகையில்

இனிமை பெற்றன

இதற்கு நான்

என்ன தரப்போகின்றேன்

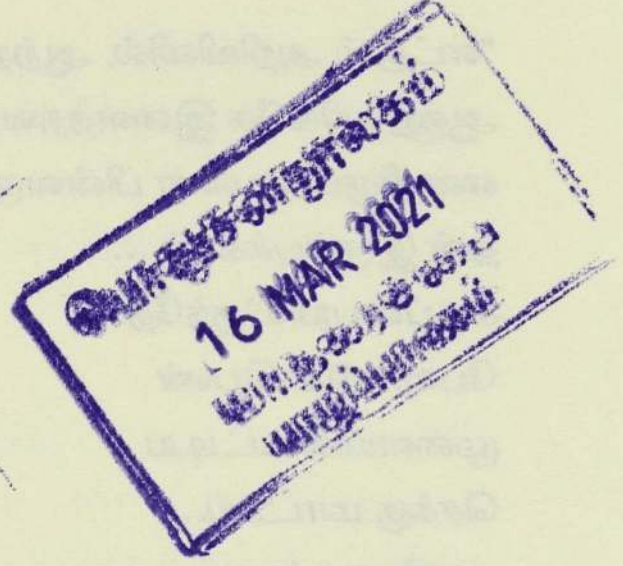
என் இதயத்தைத் தவிர?

சேணாங்களுடன் நதி

I. மேலாண்மை

காலகாலமாய்...

பெண்ணை முன்னிறுத்தா
ஆணாதிக்கக் கோட்பாடுகள்!
சமய, சாஸ்திரப்
போர்வைகள் போர்த்திய
நிர்ப்பந்தங்கள்...!

பெண் "புரியாத புதிர்"

என்றவன்

புரிந்துகொள்ள முடியாததன் மேல்
அச்சம் கொண்டு...

படையெடுப்புகளிலிருந்து

பாதுகாக்கப்படவேண்டியவளென்று...

அவளை உடலால்

அடையாளப்படுத்தி...!

ஆணின் நலத்திற்கே

பெண்ணென்று நெறிப்படுத்தி

சமயங்கள், நன்னெறி, நீதிநூல்கள்

இதிகாச, புராணங்கள்

கதைகள், காவியங்கள்

இயற்றியதோடு...

அவற்றிற்கு “இந்து தர்மம்”
 என்று பெயர்கூட்டி - அவளை
 மனிதப்பிறவிக்குரிய மதிப்புகளற்று
 ஒரு வாழ்வியற் சாதனமாய்...
 “குங்குமம், தாலி, மெட்டி” - இவை
 ஆணுட(ரி)மை அடையாளங்களாய்...!

“எட்டும் அறிவினில், ஆற்றலில்
 ஆணுக்கிங்கே இளைத்தவர்களில்லை!”
 என நிருபணமான பின்னரும்
 தன் இருப்புக்காய்....
 கருப்பையிலிருந்தே
 போராடும் பெண்
 முளையில் கட்டிய
 செக்கு மாடாய்...
 ஆண் வகுத்த...
 அவனுக்கல்லாத
 ஒழுக்க வளையத்தினுள்...!

மனிதகுலத்தின் ஆதித்தாய்
 மத்திய ஆபிரிக்கப் பெண்ணேயென
 விஞ்ஞானம் ஊகங்கள்
 தெளிவித்த பின்னரும்...

ஆண் கடவுளின்
 நெற்றிக் கண்ணிலிருந்தும்
 உந்திக் கமலத்திலிருந்தும்
 பெண் ஜனித்ததாய்க்
 கூறப்படும் கதைகளை
 நம்பும் உலகம்!

“பெண்”

துணைப்பிறவியல்ல!
மூலசக்தியானவள்
பெண்ணின்
கருப்பைச் செயற்பாட்டை
மறுக்கும் கற்பிதங்களுடன்...!

ஆதிகாலக் குழுக்கள்
“நிஷா”, “திவா” போன்ற
தாய்த் தலைவிகளால்
அறியப்பட்ட போதிலும்
பல பெண்களைச்
சேர்ந்து இனம் பெருக்கி
“நாயகப்பதவி” பெறும்
குரங்குகளைப் பார்த்து
புத்தியால் செலுத்தப்படும்
ஆண் -
உள்ளுணர்வால் செயற்படும்
பெண்ணை
பலதாரமணம் புரிந்து
தலைமையைத் தனதாக்கி
“தாயாண்மைச்” சமூகத்தினை
“மேலாண்மைச்” சமூகமாக்கிப்
பெண்ணை வெற்றி கொண்டான்!

எத்தரத்தில் இருக்கிறதோ
அத் தரத்தில்
இயங்கும் புத்தி
வெளி உலக அழுக்குகளினால்
பாதிக்கப்படா உள்ளுணர்வை
சூழ்ச்சியினால் வெற்றி கொண்டது!

2. கடைநிலை

ஆண் சோடித்த
மாயக்கருத்துக்களில்
தன்னிலிருந்து
தான் பிரிக்கப்பட்ட ...
அண்டிப்பிழைக்க வைக்கப்பட்ட
பெண்

“கைம்பெண், வாழாவெட்டி,
மலடி, தேவதாசி
ஆணின் ஆன்மீக உய்வைத்
தடுக்கும் மாயப்பிசாசு”
என அவன்
சோடித்த பட்டங்கள் சூடி
நிரபராதியான பெண்
சேணம் சுமக்கும் நதியாய்...
நிர்க்கதியாய்...
கடைநிலைப் பிறவியானாள்!

நாகரிகப் பின்னோட்டங்கள்
சாதாரண பூப்பையும்
வேடிக்கையாக்கி
“பூப்பு”
அது விஞ்ஞானம்
ஹோர்மோன்களின் மாற்றம்
புனிதமுமல்ல! தீட்டுமல்ல!
என்பதுணர்ந்தும்...
ஓய்வெடுத்தலைச்
சிறையாக்கி...

“மாதவிடாய்த் தீண்டாமை”
பெண்ணைக் குஷ்டரோகியாய்....

பலவீனமானவளாய்...

தீண்டத் தகாதவளாய்...

சாதாரண வாழ்க்கைச்சக்கரம்

பூப்புனித நீராட்டாய்....

ஊர்கூட்டி விழாவெடுத்து

பெண் குழந்தையை

காட்சிப் பொருளாக்கி...

பூப்பு

ஆணுக்குமுண்டு!

ஆண்குழந்தைக்கும்

விடலைப்பருவத்தில்

மீசைமுளைக்கும்

குரல் மாறும்

இதுவும்

ஹோர்மோன்களின் மாற்றம்தான்!

எனினும்...

அவனுக்கு விழாவெடுப்பதில்லை!

3.அம்மா

அம்மாவின் பெண்ணியம்

மாறுபட்டது!

ஆணை உயர்வென்று கருதி

நடை, உடை, பாவனைகளினால்

ஆண்களின் "போலி"களாக

நடமாடும் பெண்களிலிருந்து

அவள் மாறுபட்டவள்!

ஆணின் அகங்காரத்திலும்

அதிகார தோரணையிலும்

கட்டுப்பெட்டித்தனங்களினாலும்
மலினமாய்ப்போன உறவுகளுடன்...

“பால்ய விவாகம்”

“உடன்கட்டை” யாவும்

கடந்து வந்த

“அந்தர்ஜன”ப்பெண்

ஆண்கள் செய்த

அச்சுக்குள்

திமிறித்திமிறிப்

பொருந்திப் போன

தன்னைத் தொலைத்தே

போன பெண்

அம்மா!

காலம் கிழிக்கும் திகதிகள்

மனைவியாய்... அம்மாவாய்...

அவளைக் குடும்பக் கூட்டுக்குள்

குடிவைத்து

சமுதாய வரம்பிற்குள்

சட்டமிட்டு விட்டன!

பொருந்த முடியாமலும்...

விட்டுப் போகாமலும்...

உள்ளத்தின் கூனல்களை

நிமிர்த்தும் வழியற்றும்

இல்லா(ள்)நதியாய்...

எதுவும் “இல்லா”

“இல்லத்து அரசி”யாய்...

அங்கீகரிக்கப்படா உழைப்புடனும்...

46 :: மனோகரி

வெளிப்படுத்த முடியா
உணர்வுகளுடனும்...
சம்பளமில்லாக் கூலியாய்...!

அரசாங்க வருமானமில்லா
விதவைக்கும்
“பிச்சைச்சம்பளமுண்டு!”
அலுவலகக் கடமைகளுடன்
அதிகாலை முதல்
உழைக்கும் பெண்...
“அம்மாவின்”
இல்லக்கடமைகளுக்கு
மாதச்சம்பளம்... ஓய்வூதியம்
எதுவுமில்லை!

நோயுற்றாலும்...
அலுவலக கடமையிலிருந்துகூட
விடுமுறை கிடைக்கலாம்
ஆனால்
இல்லத்துக் கடமைகளிலிருந்து
விடுமுறை கிடைப்பதேயில்லை!

யாரும் கட்டளையிடாமலே
ஓய்வு நேரமென்பது பெண்ணுக்கு
வீட்டுவேலை நேரமாய்...
எழுதப்படாத சட்டமாய்...
உயர்பதவி வகிக்கும்
பெண்கள் கூட
இவற்றிலிருந்து தப்பிப்பதில்லை!

கூட்டுக்குடும்பங்கள்

சிதைந்துபோன இந்நாட்களில்
பிரசவகாலத்திலும்...
சரியான உணவுமின்றி
முறையான கவனிப்புமின்றி
வாழ்க்கை முழுவதுமே
வலிகளுடன் போராடியபடி...!

நேரத்தை விழுங்கும்
கடமைகளுடன்
தன் திறமைகளை வளர்க்கவோ
வெளிப்படுத்தவோ
இடைவெளியின்றி (space)
தவிக்கும் பெண்
அம்மா!

4. இருப்பின் தெளிவு

ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமிடையே
இருக்கும்
ஒரு நிரவப்படாப்
பள்ளம்...!

எனினும்...

எந்த பள்ளமும்
எம்மை வீழ்த்துவதில்லை!
எந்த எல்லைகளும்
எம்மைத் தீர்மானிப்பதில்லை!
நாமே எல்லைகளைத்
தீர்மானிக்கின்றோம்!

ஆண்

முன்மாதிரியென்று கொள்ளாமல்
“தான் முன்மாதிரி”யாக

இருப்பதுதான்

“பெண் சுதந்திரம்”

“திருமணம்”, “நட்பு”

என்ற பெயர்களில்

“தோழமை வளையங்கள்”

இறுக்கும் போதெல்லாம்

இருப்பின் சிதைவுகளை....

உயிர்தொடும் வலிகளை...

அடையாளம் தொலைத்தல்களை...

ஆணை மீறியும்...

ஆணுடன் இணைந்தும்...

முழுவதாய்ச் சீர்செய்யப்

பெண்ணுக்கு

இன்னமும் கொஞ்சக்

காலம் வேண்டும்!

குறிப்பு: அந்தர்ஜனப்பெண் - பர்தாவுக்குள் இருப்பவள்

மலை(ழை)யின் கண்ணீர்
(கொஸ்லந்தை - மீரியபெத்த)

ஜனநாயகம்,
பொருளாதார மாற்றங்கள்
எல்லாம் இருந்தாலும்
சுதந்திரம் மட்டுமில்லை என்று
மழையழுதது!

மழையின் கண்ணீர்
மலையின் கண்ணீராய்...
கொஸ்லந்தை
மழை தின்ற கிராமமாய்...
மலை அழுத நதியில்
மூழ்கியதாய்...

மழையழுது
மலை புரண்டு
மக்கள்
மரணம் கண்டனர்

லயன்களின்
வரிசையில்...
வரிசை குலைந்த
வாழ்வின்னிறும் விடுதலை!
முடிவு.
சூனியம்!

உவகை மிக்கேன்

இதயம் காயம் பட்டது
வார்த்தைத் துண்டிப்புகள்
இரணப்படுத்துபவனவாய...
சொல்ல முடியாதவோர்
துயரத்தினுள்
தொலைந்து போயினேன்
என் குழந்தையைக்
கொல்வதாய் உணர்ந்தேன்
சொற்களைப் பிரிந்தபோது...
என் கவிதையே எனக்கு
அந்நியமாய்...
எனினும்
இனம்பிரித்துறுத்திய
சொற்களைக் களைந்தபோது
உவகை மிக்கேன்.

விருது

விருதுகளும் விழுதுகளமற்ற
நதியின் பாதையில்
விருது!
முதற் புத்தகம்!
முதல் விருது!

பத்திரிகை அறிமுகங்களும்
விமர்சனங்களமற்று
அரங்கேறின!
“மழுங்கடிக்கப்பட்ட அடையாளங்களும்...”

விருதுகளுக்காய்...
யாரும் எழுதுவதில்லை!
எழுத்துக்கள் மனசின்
வடிகால்கள்...
தவங்கள்... யாகங்கள்...
உணர்வுகளின் பிரத்தியட்சங்கள்

வேள்வித்தீயினில் விழுந்த
ஆகுதியாய்...
மனிதம் காணா
மனசின் வலிகளும்
வடுக்களும்...

இலக்கிய அங்கீகாரங்களில்
இரணங்கள்
இன்று
இட(த)ம் கொண்டன

கவிதை மொழியறியா
மாந்தர் நடுவே
நதி தனித்தலைந்தது!
நதியின் கவிதா விலாசம்
அதன் கவிதைகட்கு
விலாசம் தந்தது

எனக்கே உரிய
இடம் இது

இது பேருவகை!

02.11.2014 ஆம் திகதியன்று 2013 மார்கழி 16ஆம் ஆண்டில்
வெளியிடப்பட்ட நூல்களுக்கான “வடக்கு மாகாண சிறந்த நூற்பரிசு
விருது (கவிதைப்பிரிவில்)” பெற்றபொழுது எழுதப்பட்டது.

உறைதல்கள்

நதி

இசைத்து பிரவாகித்து
எழுதிச் சென்றது

இந்த இழப்பின் பின்

அதன் எழுத்துக்கள்

முனகாது

முழங்கவும் மாட்டாது

உறைந்து விடுமென்று

நினைக்கின்றேன்

இன்னமும் நதிகளிடம்

கண்ணீர் இருப்பதை

எவரும் அறியவில்லை!

நதி-

எப்போதும் அதன்

ஆழ்பரப்பில்

உறைநிலையில்தான்

கடலை அடையா நதி

இன்று தன் கடைசி எழுத்தை

எழுதியது

பிரிவு சொல்லி

இன்று நான்
யாருக்கும் குழந்தையல்ல!
சகோதரியல்ல
சினேகிதியுமல்ல!

நான்...
வெறுமனே நான்தான்...

ஆழ் மனதில் வீணை இசைக்கிறது
போரும்நடக்கிறது

இங்கு இருப்பை விட
மனசின்
இறப்புகள் அதிகம்!

முட்டிக்கொள்கின்றேன்
வெறும் குட்டிச் சுவர்களுடன்...!?

நான்...
இன்னொன்றின் பிரதிநிதியுமல்ல!
பதிலீடும் அல்ல!

வாழ்க்கை வேதனையல்ல!

வேதனைக்காகவுமல்ல!

இன்றெல்லாம்

என்னிடம் தேடலில்லை!

தலைதெறிக்க ஓடும்

ஓட்டமில்லை!

வெறுமனே அபிப்பிராயமற்றுப் போயினேன்.

அழைப்பு!

முகங்கள் மறந்த நினைவுகளுடன்...
தொலைத்ததும்... தொலைந்ததும்...
இன்று..
இன்னொரு நிலம் தேடி
வேறொரு திசையில்
நதியின் பயணம்...

வேதனைதரும்
காலங்களின் முன்னோக்கல்கள்...
அந்தக் காலங்களின்
வருடலில்
நானிருந்தேன்...

அறிய மாட்டாய்...
அந்தக்காலங்களின்
கலைந்து போன துணுக்குகளில் கூட
நீயில்லை!

அந்த மாமரத்து நிழலில்
ஊஞ்சல் கட்டி
ஆடியிருந்த காலங்களிலும்
நீயில்லை!

என் பாதவிளிம்பை
முத்தமிட்ட

அந்த மண்ணின்
ஓவ்வொரு துணிக்கையும் அறியும்
என் சந்தோஷங்களின்
ஜீவிதம் எதுவென்று!

கனத்த அடிகளின்
அணைப்பில் இருந்த காலங்களிலும்
அதிலெதுவும் இதயத்தில் விழுந்ததில்லை!
இன்றிந்த
வார்த்தைச் சாட்டைகள்...!?

இந்த வேதனைகள்...
தேடல்கள்...
ஆழமான பொழுதுகள்
எதுவுமே அன்றில்லை!
ஆனால்..
நிம்மதியிருந்தது

இன்றிந்த ஸ்தூலம்தான் நீயறிவாய்..
இதன் ஆன்மா வளர்ந்த
சூக்குமம் நீயறியாய்..

புதிதான உன் பிரவேசத்தில்
விளைந்தது சந்தோஷமல்ல
வேதனை..
வாழ்வின் பரிணாமம் புரியாத வேதனை...
உன்
புரிந்து கொள்ளல்...
எந்தவிதத்தில்...
என்ற ஐயப்பாடுகளின் வேதனை!
சாத்தியமற்ற

த்வனிகளிலான துயரங்களின்
முடிவிடமான
பகிர்ந்து கொள்ளல்களில்
நிச்சயமாக நீயில்லை!

தூய தேவர்கள் வாழுமுலகம்
இன்னமும்
என்னால் உணரப்படவில்லை!
உணரும்போது
நிச்சயம் உன் வாசலில்
என் அழைப்பு
பிரிவுசொல்லி ஒலிக்கும்!

அன்னை சாரதாதேவி

மானுட நாதங்கள் அழுகின்ற வேளையில்
ஊனுடல் கொண்டதுந்தன் அன்பின் கருணை
வானுளோர் இதயம் மகிழ்ந்திருக்க
கானுளோர் கடைந்தேற்ற வந்தாய்!

பக்தியும் ஞானமும் கொண்ட
அற்புதக் குழந்தைகளின் தாய்..
எப்பதம் தரினும் அவை
உன்பதம் ஆகுமோ அம்மா!

நிறை காக்கும் காப்புக்காய்
நீ சிறைகாத்து நின்றதென்ன?
இறையவன் குழந்தைகட்காய்
நான் மறையாய்த் திகழ்ந்ததென்ன?

தகிப்பதும் எரிப்பதும் தவம்
துதித்ததும் துதிப்பதும் உன் இணை
தகிப்பதும் குளிர்ந்திட அம்மா!
கதிர்த்தாய் நின்னருள்

சக்தியும் சிவமுமாய்...
சத்யமும் ஞானமும் மணம்செய்து
சத்வ அருள் செய்ததென்ன?

சத்யங்கள் ஜெயித்திடவோ?

இது ஜீவாத்ம பரமாத்ம மணமாலை

இது சிருங்காரம் அறியாத தாம்பத்யம்

இவ்வுலகாளப்பிறந்த அன்பனுக்கிரகத்தில்

இம்மானுடக் குழந்தைகள் கதிமோட்சம் பெறும்

அத்வானத்திலோர் தவம்

இந்த

அத்வானத்திலோர் தவம்!

மறந்துவிட்ட

உறவின் தொடர்ச்சியாய்...

துறந்துவிட்ட

நினைவின் பிரதிபலிப்பாய்...

வயல்வெளிகளின் மோனத்தில்...

“சில்” என்று வீசும்

காற்றின் சிலிர்ப்பில்...

“நாராய்! நாராய்! செங்கால் நாராய்!”

என்று குருகினைத் தூதுவிடவோ உனக்கு?

வருடங்கள் உருண்டு விட்டன

மனப்புள்ளி

கோலமானதேயன்றி

கோடுகளாகவில்லை!

புள்ளியிடல்கள் அற்றது

உனதுலகென்று

புதிய உறவுகளுடன்

கோலம்மாறிவந்து நிரூபித்தாய்...!

கையற்ற நெஞ்சினனாய்...

ஆனேன் நான்...

என் சின்ன தேவதையே!

உனது சமூகம் ஒருகனவாய்....

ஆனாலும்..

என் வயோதிபம் ஓர் நாள்

உன்னை வரவேற்கக் காத்திருக்கும்

அக்கணத்தில்

அந்த வானம் கூட

அரங்கமாய் ஆகிவிடலாம்

ஆனாலும்

என் மனதின் “வெறிச்சிடல்கள்”

அவை

என்றும் நிரந்தரம்தான்!

பிரிய தேவதை

இப்போதெல்லாம்...
வெளிப்படுத்துவதற்கு
என்னிடம் வார்த்தைகளில்லை!
வலிகள்மட்டும்தான் ...

ஒருகணம் ஒருவிதமாய்...
மனமும் நம்பிக்கைகளும்...
வீணாய்ப்போனவை பற்றி எழுதுவதில்
அர்த்தமில்லை!

உன்னைப்பற்றிய
ஒரேஒரு நம்பிக்கையுடன்
வாழ்க்கை
மெல்ல நகர்கிறது

என் பிரியமானவளே!
உன்னுடன் மட்டும் தான்
என்னால்
வெளிப்படையாயிருக்க முடியும்
உன்னை மட்டுமே
தழுவக் கரங்கள் எழும்
உனக்காய் மட்டுமே
எனது வாழ்க்கையும்...
சீராட்டல்களும்

பாராட்டல்களுமற்றதுதான்
எனது உலகம்!
ஆனாலும்
என் உயிர் மூச்சு
நீயாயிருப்பதனால்...
உன்னை நான் சீராட்டிப்
பாராட்டுவேன்!

என்
சின்னஞ்சிறு கிளையின்
கை
மலருக்காய்...

அவளிடும்
முட்களில்லா...
ரோஜாக்களுக்காய்
என்...
கல்லறை என்றும்
காத்திருக்கும்!
நானும்
அக்கல்லறைக்குள்
.....!

அஞ்ஞாதவாசம்

இது

நதியின் அஞ்ஞாதவாசம்!

முகம் மறைத்து

உடல் ஒடுக்கி - தன்

ஊற்றுக்கண் அடைத்து

நதி ஒளிந்து கொண்டது!

மனிதர்கள் மறந்து..

மரங்களைத்துறந்து...

மனம் வெறுத்து...

தனக்குள் அமிழ்ந்து போன நதி...

வெகு தூரம் பயணித்தது!

எனினும்

நதிகள் தீர்வதில்லை!

ஊற்றுகள் தொலைப்பதில்லை!

ஓட்டம் நிறுத்துவதில்லை!

ஓட மறுப்பதுமில்லை!

மறந்ததுமில்லை!

தேங்கிக் கிடக்கும்

குளம் குட்டையல்ல

தானென்று
நதி அறியும்!

நங்கூரமற்றது நதியின்
நகர்வு!
யாருமில்லாமல் காட்டில்
தன்னிச்சையாய்...
நதி இன்னமும்
நடை போடுகின்றது!

உழைப்பை ஒழிப்போம்

வேலைகளால்...
சூழப்பட்டது
எனது உலகம்!
உழைப்பினால்
சூழப்பட்டதும் கூட!

ஒவ்வொரு நாளும் எனது வாழ்வின்
எட்டு மணித்தியாலங்களை
கூவிக் கூவி
விற்றுக் கொண்டிருக்கின்றேன்!

உழைப்பு உருவாக்கிய
சோம்பல்களுடனும்
அறச்சினங்களுடனும்
போராடிக் கொண்டிருக்கின்றேன்!

என் தனித்தன்மையிழந்து...
கடுகடுத்த பெண்ணாய்...
அரசியந்திர அடிமைகளில் ஒருத்தியாய்..
ஆற்றல் வற்றிபோக
நசுங்கிப்போன உயிராற்றல்கள்,
இயல்புக்கங்கள்,
வீணடிக்கப்பட்ட நேரங்களுடன்...

பறிபோனது

சுதந்திரமும் மகிழ்ச்சியும்!

உழைப்பெனும் வலி சூழ் உலகம்
என் நேரத்தைத் தின்று
கவிதையைக் கொன்று போட்டது!
கலைகளை மறக்கடித்து
நானே எனக்கு வேற்றாளாய்...!
என் ஜன்னல்கள் எல்லாம்
அறைந்து சாத்தப்பட்டுள்ளன!
உழைப்பெனும் சிறைக்குள்
என்னை நானே சிறை வைத்தேன்
புத்தகங்களுக்குள் தொலைந்திருந்தவள்
உழைப்பினுள் தொலைந்து போனேன்!

புத்தகங்கள்...!

என் பிரிய புத்தகங்களுக்கும்
எனக்குமான இடைவெளி
நீண்டு கொண்டேயிருக்கிறது!

நான் நானாக இல்லாமல்
யாரோவாகிப் போனேன்!

தொலைந்த காலங்களை
மீளத்தரா உழைப்பு!
நெஞ்சுக்குள் கிடந்த
வண்ணத்துப் பூச்சி
நினைவுகள்
மக்கிப்போயின!
அதன் சிறகுகள்
சிதைந்து போயின!

உழைப்பு!

அடிமைத்தனத்தின் சின்னமாய்...!

அடிமைகளுக்காய்

ஒதுக்கப்பட்டதாய்...!

மனிதனைப் பீடித்த

மிகக் கொடிய துயரம்

உழைப்பு!

செக்குமாடுகளாய் மனிதர்களும்...!

பராமரிப்பாய்க் கூலியும்....!

உழைப்பைச் சுற்றியோர்

ஒளிவட்டமிட்டு

சுதந்திர மனிதனைச் சீரழித்துத்

தன்

இயல்புணர்ச்சிகளுக்கு

துரோகமிழைத்து

உழைப்பெனும் முடத்தனத்திலாழ்ந்து

ஆற்றல் வற்றிப் போக வைக்கும்

உழைப்பு முகாமின்

கட்டாய உழைப்பு

எனும் மதத்தினால்

ஓய்வற்ற கொடூர உழைப்பை

விற்றுப் பெறப்படும் வியாதிகளுடன்

பாட்டாளி நோயாளியாய்...!

உணர முடியாமற்போன

ஆரோக்கிய உணர்ச்சிகளுடன்...!

உழைப்பின் மட்டுப்படுத்தல்

மனித உயிர்ப்பிற்கும்

சமூக உயிர்ப்பிற்கும்

70 :: மனோகரி

அவசியமானதொன்றாய்..

இயல்புக்கமற்று
அபௌதிக வாதத்திற்குத்
தலைசாய்த்து
மனிதன் மிருகமானான்!
மனிதத்திலிருந்து அந்நியமாகினான்!

கொரோனா (COVID 19)

கொரோனா

நிலையாமை கற்பித்தது!

உலகப்பந்தின்

இயங்கியல் முடக்கம்!

இயற்கையின் புத்துயிர்ப்பு!

ஓசோனின் மீளுருவாக்கம்!

சமூக விலகல்கள்

இடைவெளிகளில்...

கொரோனாச் சங்கிலியின்

திருநிலைப்படுத்தல்களில்...

வரிசையில்...

இருக்கிறோமா...? இல்லையா...?

என்பது தெரியாமலே..

தனித்திருத்தல்களுடன்...

தனிமைக்குள் தனியளாய்....

இஃதோர்

முகமுடிகளின் யுகம்!

பாவ பூமியின்

அஞ்ஞாதவாசத்தில்

புள்ளினம் கவிபாட..

72 :: மனோகரி

கைகுலுக்கல்கள்
கைகுவித்தல்களாய்..
கட்டியணைத்தலும்..
முத்தமிடலும்
பாவங்களாய்...
நம் கலாசாரம்
மீளக் கட்டியெழுப்பப்படுகின்றது!

நவீன தொழினுட்பங்களின்
இயற்கைச் சூறையாடல்கள்
தண்டிக்கப்பட்டன!

இது
நோயுற்றாலும்
ஆரோக்கியமானதோர்
தேசம்!
உலக ஓட்டத்தின்
மாற்றம்!

தாரிளகிய தெருவில்
எப்போதாவது செல்லும்
வாகனம்...
மாசுபடல்களின்
பாரிய மாற்றம்...!

கொரோனா பயத்திலும்...
உலகம்
அமைதியும்புகளிப்புமாய்...
குடும்பத்துடன் குதூகலமாய்...

அடுத்த வேளையின்
நிச்சயமற்ற தன்மை
தங்கி வாழ்வோர்

அதிகரிப்பை...
பிழைப்பூதிய நிலைகளை...
தப்பிப் பிழைத்தற்
பொருளாதரத்தினை...
ஏற்படுத்திற்று!

முடக்கம் போதித்த
தொடக்கம்!
உயிரியற் போர்
வீட்டுச்சிறைகளில்
எம்மையடைத்தது!

நீருக்காய்...
நிகழவிருந்த
மூன்றாம் உலகப் போர்
கொரோனாத்
தடுப்புக் கருவிகளுக்காயானது!
கொரோனா
வைரசுக்கெதிரானதாயானது!

புதிய உலக ஒழுங்கின்
அடிக்கல் நாட்டல்!
எச்சரிக்கையாய்...
அச்சுறுத்தலாய்...
“தனித்திரு, விழித்திரு,
பொறுத்திரு” என்பதாய்...

அடையாளமற்றுப்போன
ஆடம்பரங்கள்...
அனாவசியங்கள்...
பொருளாதார சிக்கனம்

கற்பித்தன!

பாட்டி சொன்ன

பக்குவங்கள்...

பழக்க வழக்கங்கள்...

இன்று

கொரோனாச் சங்கிலியால்..

வாழ்க்கை முறையானது!.

வெறுமை

தூரப்பாயும் நினைவுகளினூடு
தனித்தலையும் ஒரு
சிறுபறவையின் வெறுமை!
வாழ்க்கை பற்றிய சலிப்பில்...
எழுத்துக்கள் கூட
வெறுமைப்பட்டுப்போயின

ஒருமைப்பாடு...!?
எண்ணங்களிலுமில்லை
மனிதர்களுடனுமில்லை!

விலங்குகள்
மனிதர்களைக் கூட
சிறு குழந்தைகளாக்குகின்றன
மனிதர்களோ
மனிதர்களைக் கூட
மனிதர்களாக வாழ விடுவதில்லை!

வழக்குரைஞரின் வாதத்தில்
கண் மூடித் தூங்கும்
நீதியின் மத்தியில்...
தலைகுனிந்து போனதிந்த தேசம்!

துளசிச் செடி

உணர்வு நிலைகளின்
விளிம்பில்
உடைந்து போன
சிறகுகளுடன்
தொலைந்து போனதோர்
சிறுநதி...!

சந்திப்புக்களும்
பங்குபற்றல்களும்
ஏமாற்றங்களும்..
பயமுறுத்தல்களுமாய்...
கழிந்த பொழுதுகளில்...

வழி தொலைத்துக்
கதறியழுது
மூச்சு முட்டி
நீண்ட...
நிசப்த இரவுகளில்...
அதன் குரல்
தீனமாய்ப் போனது!

விரும்பாதவிடத்தில்
வளர்ந்த
துளசிச் செடியாய்

மஞ்சள் பாரித்து
அதன் தனிமையின் குரல்..
எவருக்கும் கேட்கவில்லை!

துளசி
புனிதமானது
கடவுள் வடிவானது
எனினும்
தவறான தெரிவுகள்தாம்!

ஆண்குயில் (SPB)

ஒரு இசைக்கடல்
தன்
ஆலாபனையை
நிறுத்திக் கொண்டது!
ஓய்ந்து போனதொரு
பாட்டு நிலா!

இதுவோர்
இசையுலகின்
ஸ்தம்பிதம்!
ஆண்குயிலின்
கறுப்பு நாள்!

காற்றைத் தன்
குரலால்
கட்டிப் போட்டவனைக்
பூவுலகம்
இழந்துவிட்டது!

பாட மறந்தொரு
தேசத்தின்
இசைக்குரல்!
தேவரை
மகிழ்விப்பதற்காய்

சிட்டாய்ச்
சிறகடித்துப்போய்
விட்டது!

பறந்துவிட்ட
ஆண்குயிலின்
இசை இராஜ்யம்
முடிந்து போனது!?

கொரோனா
உன் குரல்வளையை
கொன்று போட்டாலும்...

மறக்க முடியாத
அத்தியாயமாய்
உன் இருப்பு
எம் வாழ்வில்...

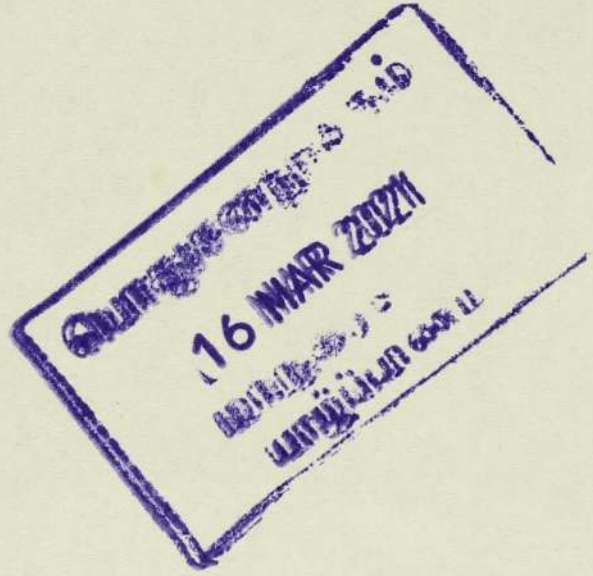
உயிருள்ளவரை
களிப்பும் காதலுமாய்
கனிவுடன் ஒலிக்கும்
உன் இசை
காற்றில் கலந்து
எம்
நினைவில் நிறைந்திருக்கும்

நான்கு தலைமுறை
கண்ட
உன்னிசைப் பயணம்!
அரை நூற்றாண்டு
இசை ஆதிக்கம்!

இன்னும் பல நூற்றாண்டுகள்
பல தலைமுறைகள்
தொடரும்!

எல்லோரும் தூங்கப்பாடி
தன் இன்னுயிர்
துறந்த நிலா!
இன்று
தனக்காய்
முகாரியாய்ப்
அஞ்சலித்த நிலா!

இந்த கற்பூர பொம்மையின்
இசை வாசம்
இசைச்சிரிப்பு
என்றும்பு எங்கும்...
எப்போதும்
நிறைந்திருக்கும்!

Handwritten text in a circular stamp, possibly containing the name 'SAND'.

10 MAR 2011
Handwritten text in a rectangular stamp, including the date '10 MAR 2011' and other illegible markings.

281810
A large handwritten number '281810' located at the bottom center of the page.

“சுயவெளிகள்” மனோகரியின் இரண்டாவது கவிதைத் தொகுதி. முதற்றொகுதியான “மழுங்கடிக்கப்பட்ட அடையாளங்களும்.” வந்த பொழுதே ‘இது வித்தியாசமான படைப்பு’ என்ற மனப்பதிவு எனக்கு ஏற்பட்டது. பெண்ணியம் சார்ந்த கவிதைகள் என்ற வகைமைக்குள் இவற்றை அடக்குவது எளிதாயினும், அங்ஙனம் செய்வது மிகை எளிமைப்படுத்தலாக முடியும். ஏனெனில் அந்த வரையறைக்குள் அகப்படாத கவிதைகளும் இத்தொகுதியில் உள்ளன. ஒரு ஆத்மவிசாரம் இச் சிறுகவிதைகளுடு இழையோடுவதனை வாசகன் கண்டு கொள்வான்.

சோ.பத்மநாதன்

ISBN 978-624-97477-0-8

9 786249 747708

மீள்கை